

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Mgr. J. J.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Matějovským
sídlem Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 1. 2018, č. j. MV-8593-3/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministrem vnitra ze dne 30. 1. 2018, č. j. MV-8593-3/SO-2018, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 28. 12. 2017, č. j. MV-147847-2/OBP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace, a jehož zrušení se žalobce rovněž domáhá.

2. V žalobě uvádí žalobce, že podal dne 19. 12. 2017 žádost o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“) ve znění „Na jakém právním základě Ministerstvo vnitra České republiky omezuje ústavní právo na tlumočnicka garantované ustanovením článku 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, provedené ustanovením § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Správní řád“), ve správním řízení vedeném podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zákon o zbraních a střelivu“), když interpretuje zákon o zbraních a střelivu tak, že žadatel o vydání zbrojního průkazu, který neovládá český jazyk, není oprávněn využít soudního tlumočnicka obstaraného na své náklady při skládání teoretické části zkoušky odborné způsobilosti podle ustanovení § 21 zákona o zbraních a střelivu.“ (dále jen „žádost“)
3. Dne 29. 12. 2017 bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí, kterým žalovaný žádost v celém rozsahu odmítl se zdůvodněním, že i) žalobce žádá o právní stanovisko, (ii) se nejedná o informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, (iii) se nejedná o údaje, které by byly Žalovanému z vlastní činnosti dostupné a, (iv) povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal v celém jeho rozsahu rozklad, který ministr vnitra zamítl se zdůvodněním, že „Ministr vnitra uvádí, že sám účastník konstatuje, že informace dostupná z internetových stránek Ministerstva vnitra, týkající se nemožnosti přítomnosti tlumočnicka u zkoušky odborné způsobilosti podle § 21 zákona o zbraních, neobsahuje uvedení právního základu pro takové pravidlo. Vzhledem k absenci výslovné úpravy této problematiky v podzákonných právních předpisech je zřejmé, že daný problém implikuje nutnost právního výkladu výše uvedených ustanovení.“ Žalobce je přesvědčen, že byl rozhodnutími obou stupňů zkrácen na svých právech vyplývajících z čl. 17 odst. 5 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, tedy mu žalovaný nezákonně a bezdůvodně odmítl poskytnout informaci.
4. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
5. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Správní orgány dle žalobce nereflektovaly obsah žádosti, když ji vyhodnotily jako žádost o právní stanovisko. Podle žalobce z formulace požadované informace jednoznačně plyne, že požadovanou informací je „právní základ“, tedy existující zákonné ustanovení, nikoliv podzákonné ustanovení, které umožňuje omezit ústavní právo na tlumočnicka garantované ustanovením článku 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Omezit základní lidské právo na tlumočnicka lze totiž pouze zákonem, nikoliv podzákonným předpisem. Žalobce cituje informaci vyvěšenou na webových stránkách žalovaného, v níž je uvedeno: „při prokazování odborné způsobilosti není cizinec oprávněn využít tlumočnicka, písemný test je vždy nutné vypracovat v předložené podobě, tj. v českém jazyce, praktickou část zkoušky je možné absolvovat v cizím jazyce, pokud tímto jazykem s uchazečem komunikuje přímo zkušební komisař“. Dále žalobce cituje z vyjádření žalovaného nazvaného „Přítomnost tlumočnicka na zkoušce odborné způsobilosti“, kde je uvedeno: „Z ustanovení § 2 odst. 6 nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o

zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, vyplývá, že žadatel odpovídá na testové otázky samostatně. Z výše uvedeného lze dovodit, že přítomnost tlumočníka na zkoušce odborné způsobilosti není možná a žadatel musí odpovídat na otázky sám.“ Podle žalobce tak žalovaný z podzákonného právního předpisu dovozuje, že žadatel je tímto omezen na svém právu na tlumočníka.

6. V napadeném rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že požadovaná informace neexistuje a je nutné vypracování příslušného výkladového stanoviska, což ministr orgánu prvního stupně uložil. Podle žalobce se však jednalo o pouhou řešerši při neexistenci právních předpisů se silou zákona či vyšší. Žalobce upozorňuje, že formuloval žádost způsobem, ze kterého vyplývá, že omezit právo na tlumočníka lze pouze a jedině zákonem či právním předpisem vyšší právní síly. Správní orgány však vycházely ze skutkového stavu, který je v rozporu se spisy, když žádost posoudili jako žádost o výklad podzákonných předpisů.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný pochybil při aplikaci zákona o informacích. Žalobce z komentářové literatury dovozuje, že správní orgány pochybily, když „zákonné ustanovení“ nevyhodnotily jako informaci ve smyslu zákona o informacích. Žalobce již v žádosti uvedl, že si není vědom žádného takového ustanovení. Podle žalobce pokud takové ustanovení neexistuje, byly správní orgány povinny poskytnutí informace odmítnout s odůvodněním, že taková informace neexistuje, a protože tak správní orgány neučinily, zatížily svá rozhodnutí nezákonností.
8. Žalobce je toho názoru, že žalovanému musí být tato informace z jeho vlastní činnosti bezpochyby známá, neboť vykonává státní správu ve věcech zbraní, střeliva, munice a pyrotechnického průzkumu a je zmocněn k vydání vyhlášky k provedení některých ustanovení zákona o zbraních a střelivu (mimo jiné též ust. § 21 odst. 9, tedy stanovení obsahové náplně teoretické a praktické část zkoušky, způsob provedení a celkové vyhodnocení zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E). Touto prováděcí vyhláškou je vyhláška č. 221/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, ve znění pozdějších předpisů, která v ust. § 4 odst. 2 uvádí, že *„žadatel vypracovává test samostatně a bez pomůcek, které nebyly zkušebním komisařem připuštěny.“* Je tedy zřejmé, že žalovaný je příslušným správním orgánem, který musí z vlastní činnosti požadovanou informaci disponovat, když nadto zveřejnil informaci, že přítomnost tlumočníka na zkoušce odborné způsobilosti není možná.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že se žalovaný dopustil nesprávného úředního postupu při aplikaci zákona o informacích. Žalobce uvádí, že žalovaný je při své činnosti vázán ústavním pořádkem, zákony i podzákonnými předpisy. Nesprávným úředním postupem je pak mimo jiné *„porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti“* dle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Žalovaný postupoval v rozporu se zákony a ústavními normami, když uvedl, že daná informace fakticky neexistuje a je nutno ji získat na základě výkladu podzákonných právních předpisů. Taková informace přitom nemůže být nová, ani vytvářená, když se jedná o právní základ pro praxi, kterou žalovaný uplatňuje již od 1. 1. 2012.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému poskytnout požadovanou informaci v rámci žádosti žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku.

11. Žalovaný v písemném vyjádření zejména zrekapituloval postoj žalobce a k meritu věci pak uvedl, že trvá na svém právním názoru obsaženém v napadených rozhodnutích, tedy že informace požadovaná žalobcem není informací ve smyslu ust. § 3 odst. 3 zákona o informacích. Žalovaný má za to, že žádost žalobce svým obsahem odpovídala žádosti o právní stanovisko, byť byla formulována jako žádost o informace. Z tohoto důvodu nepodléhala režimu poskytnutí informace dle zákona o informacích. Žalovaný dodává, že na pokyn ministra vnitra byla tato neexistující informace prvostupňovým orgánem vytvořena a sdělena žalobci. Podle žalovaného není namístě domáhat se v daném případě práv prostřednictvím žádosti o informace, nýbrž se lze bránit, v souvislosti s konkrétním porušením, správní žalobou, cítí-li se osoba, která neovládá český jazyk, zkrácena na svém právu na tlumočníka podle čl. 37 odst. 4 Listiny.
12. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.
13. V replice žalobce uvedl, že zákon o informacích nevyžaduje, aby byla žádost o poskytnutí informace zdůvodněna. I přesto tak žalobce učinil, aby žalovanému usnadnil poskytnutí požadované informace. Žalovanému muselo být z žádosti, potažmo z dalších podání žalobce zcela zřejmé, že požadovanou informací je konkrétní ustanovení zákona. Dle žalobce by mělo být v souladu s principy dobré správy snahou žalovaného pochopit, čeho se žalobce domáhá, nikoliv trvat na svém tvrzení navzdory snaze žalobce o vysvětlení obsahu své žádosti. Za nerelevantní tvrzení považuje žalobce, že má jiné možnosti ochrany svých práv. Žalobce je občanem České republiky plyně hovořící českým jazykem, z žádosti je tak zřejmé, že žalobce se nedomáhá ochrany pro dotčení na právu na tlumočníka dle čl. 37 odst. 4 Listiny. Zájem žalobce je naopak řádný výkon veřejné moci na dodržování lidských práv a svobod a za tímto účelem právě využil svého práva na informace. K zásahu do práv žalobce došlo nezákonnými rozhodnutími žalovaného, kterými byl žalobce omezen na svém právu na informace.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany s takovým projednáním věci výslovně souhlasily. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
16. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
17. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o informacích se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
19. Podle čl. 37 odst. 4 Listiny kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.
20. Podle § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.

21. Podle § 21 odst. 9 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o střelných zbraních“) *obsahovou náplň teoretické a praktické části zkoušky, způsob provedení a celkové vyhodnocení zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E a výši odměny zkušebního komisaře stanoví prováděcí právní předpis.*
22. Podle § 2 odst. 4 nařízení č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E *žadatel odpovídá na testové otázky samostatně. Odpovědi žadatel zapisuje do vyhodnocovací tabulky v tiskopise, nikoli do zadání testového souboru; pro zápis použije psací prostředky umožňující nesmazatelný záznam.*
23. Podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních *žadatel vypracovává test samostatně a bez pomůcek, které nebyly zkušebním komisařem připuštěny.*
24. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Správní orgány dle žalobce nereflektovaly obsah žádosti, když ji vyhodnotily jako žádost o právní stanovisko.*
25. Z obsahu podání účastníků řízení vyplývá, že jádrem sporu je odlišné posouzení povahy požadované informace stranami. Žalobce se domáhá sdělení, podle jakého zákonného ustanovení postupuje žalovaný při skládání teoretické části zkoušky ve vztahu k osobám, které neovládají český jazyk. To, co se jeví žalobci jako zcela jednoduchý a jasně formulovaný dotaz, považuje naopak žalovaný za otázku složitou, na kterou nelze odpovědět prostým odkazem na konkrétní zákonné ustanovení, nýbrž je třeba právní analýzy.
26. Vedle posouzení povahy požadované informace je pro rozhodnutí ve věci nezbytné rovněž zabývat se základním lidským právem na tlumočníka, které vyplývá z Listiny a též povahou zkoušky odborné způsobilosti jak v její celistvosti, tak její teoretickou částí.
27. Právo na tlumočníka upravuje výše citovaný článek 37 odst. 4 Listiny, jenž je promítnut i do ust. § 16 odst. 3 správního řádu. Z těchto ustanovení vyplývá, že osoba, která neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Uvedené platí jak pro řízení před soudy, tak před správními orgány. Toto právo tedy lze uplatnit i v řízení o žádosti o vydání zbrojního průkazu dle ust. § 17 zákona o střelných zbraních. Zde však soud zdůrazňuje, že je nezbytné od sebe odlišovat řízení o žádosti, a zkoušku odborné způsobilosti. Zatímco řízení zahájené na žádost podle ust. § 17 zákona o střelných zbraních je správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu, tedy jedná se o postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají práva anebo povinnosti, zkouška odborné způsobilosti atributy § 9 správního řádu nesplňuje. Výsledkem zkoušky odborné způsobilosti není vydání rozhodnutí, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva či povinnosti, ani se v určité věci neprohlašuje, že osoba taková práva či povinnosti má či nikoliv. Výsledkem zkoušky je pouze doklad (potvrzení) o jejím složení, který slouží jako podklad pro rozhodnutí ve věci žádosti o zbrojní průkaz dle § 17 odst. 2 písm. b): *K žádosti o vydání zbrojního průkazu je žadatel povinen připojit doklad o odborné způsobilosti vykonávat činnosti podle tohoto zákona, a to podle povahy těchto činností.*
28. Soud proto dospěl k prvnímu dílčímu závěru, že zkouška odborné způsobilosti (konkrétně její teoretická část) není správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu a nevztahuje se tak na ni základní právo na tlumočníka. Není tak nezbytné zakotvit v právním předpise se

silou zákona či vyšší, že je v dané situaci právo na tlumočníka pro osoby neovládající český jazyk omezeno.

29. Žalobce uvádí, že „z formulace požadované informace jednoznačně plyne, že požadovanou informací je „právní základ“, tedy existující zákonné ustanovení, nikoliv podzákonné ustanovení“. Městský soud v Praze se neztotožňuje se žalobcem, že ze žádosti o informaci jednoznačně plyne, že žalobce požaduje odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, byť v žádosti uvádí, že dané právo lze omezit pouze zákonem a nikoliv podzákonným právním předpisem. Jak je uvedeno v úvodu i závěru žádosti, žalobce se domáhá informace, „na jakém právním základě Ministerstvo vnitra České republiky omezuje ústavní právo na tlumočníka...“ Pod „právní základ“ lze subsumovat zákonná ustanovení, ale mimo jiné i podzákonné právní předpisy. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný si nebyl vědom existence konkrétního zákonného ustanovení, jež zakazuje přítomnost tlumočníka při skládání teoretické části zkoušky odborné způsobilosti (v opačném případě by mu nebránilo podle takového ustanovení v řízeních postupovat a tuto informaci žalobci sdělit), nezbylo mu než tuto informaci vytvořit výkladem podzákonných právních norem, které upravují průběh zkoušky odborné způsobilosti. Nutno poznamenat, že ani podzákonné právní předpisy výslovně nezakazují přítomnost tlumočníka při teoretické části odborné zkoušky. Správní orgán tak výkladem stávajících předpisů, zde konkrétně výkladem ust. § 2 odst. 4 nařízení č. 315/2011 Sb. a § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb., dovedl, že „vypracování testu samostatně“ zahrnuje i nemožnost přítomnosti tlumočníka při vypracování testu. Ostatně tak zní i výkladové stanovisko, které žalovaný na pokyn ministra vnitra v souladu s principem dobré správy vytvořil a následně zaslal žalobci.
30. Městský soud v Praze se tak ztotožňuje s názorem ministra vnitra, že požadovaná informace (zákonné ustanovení) neexistovala a pro její poskytnutí bylo nejprve nutné ji vytvořit výkladem (zde podzákonných) právních norem. Ostatně i sám žalobce konstatoval, že informace dostupná z internetových stránek žalovaného, týkající se nemožnosti tlumočníka u zkoušky odborné způsobilosti neobsahuje uvedení právního základu pro takové pravidlo.
31. Žádost o informaci tak v daném případě nebylo možno vyřešit pouhým odkazem na zákonné (či podzákonné) ustanovení upravující přítomnost tlumočníka při skládání teoretické části odborné zkoušky, ale bylo třeba posoudit, z jakých ustanovení vyplývá, že přítomnost tlumočníka u odborné zkoušky není povolena. Jednoznačně se tedy muselo jednat o výklad (v tomto případě podzákonných) předpisů, konkrétně ust. § 2 odst. 4 nařízení č. 315/2011 Sb. a § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb. Byť tedy byla žádost formulována jako žádost o informace, obsahově se jednalo o žádost o právní stanovisko, která nepodléhá režimu zákona o informacích. První žalobní bod je tak nedůvodný, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, není v rozporu se spisy.
32. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že pokud takové ustanovení (zákonné ustanovení o omezení práva na tlumočníka při skládání odborné zkoušky) neexistuje, byly správní orgány povinny poskytnutí informace odmítnout s odůvodněním, že taková informace neexistuje.
33. S tímto názorem se soud neztotožňuje. Byť lze přisvědčit žalobci, že takové ustanovení (které by výslovně zakotvovalo nemožnost přítomnosti tlumočníka při teoretické části odborné zkoušky) skutečně neexistuje, což konstatuje i ministr vnitra v napadeném rozhodnutí, neměl žalovaný povinnost rozhodnout tak, že žádost odmítá pro neexistenci

informace. Primárním důvodem pro odmítnutí žádosti nebyla skutečnost, že informace neexistuje či že se nejedná o údaje, které by byly žalovanému z vlastní činnosti dostupné. Stěžejním důvodem pro odmítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobce žádal o právní stanovisko a nejednalo se tak o informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak je zakotveno v ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích, povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Správní orgány tak nepochybily, pokud žádost neodmítly s odůvodněním, že informace neexistuje.

34. Totéž se týká i odůvodnění, že požadované informace nelze poskytnout, neboť se nejedná o údaje, které by byly žalovanému z vlastní činnosti dostupné. Předně bylo totiž nutné posoudit, zda se jedná o žádost, která by podléhala režimu zákona o informacích. Pokud by tomu tak nebylo (což dopadá i na daný případ), žalovaný by se dále žádostí nebyl povinen zabývat. Lze přisvědčit žalobci, že se žádost týkala informace, která mohla být žalovanému z vlastní činnosti dostupná, což lze dovodit ze sdělení žalovaného na jeho webových stránkách, které zní: „Z ustanovení § 2 odst. 6 nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, vyplývá, že žadatel odpovídá na testové otázky samostatně. Z výše uvedeného lze dovodit, že přítomnost tlumočníka na zkoušce odborné způsobilosti není možná a žadatel musí odpovídat na otázky sám.“ Avšak zde se jedná pouze o sdělení, nikoliv oficiální výkladové stanovisko. I z tohoto důvodu ministr vnitra uložil žalovanému, aby v rámci dobré správy toto stanovisko vytvořil. Vzhledem k existenci výše citovaného sdělení lze mít za to, že žalobci byla požadovaná informace známa. Pokud se i přes tuto informaci domáhal sdělení, na základě jakých zákonných předpisů je omezováno právo na tlumočníka při skládání odborné zkoušky, žalovaný vyhodnotil, že je třeba blíže vyložit ust. § 2 odst. 6 nařízení č. 315/2011 Sb. a § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb. Žalovanému však není možné vytýkat, že se výkladové stanovisko svým odůvodněním de facto shoduje s výše uvedeným sdělením, neboť nebyla jiná možnost pro žalovaného, jak tato ustanovení vyložit.
35. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že se žalovaný dopustil nesprávného úředního postupu, když uvedl, že daná informace fakticky neexistuje a je nutno ji získat na základě výkladu podzákoných právních předpisů.
36. Jak již soud uvedl výše nelze se ztotožnit se žalobcem, že měl správní orgán povinnost odmítnout poskytnutí informace s odůvodněním, že neexistuje. Lze konstatovat, že i když ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že taková informace neexistuje, přesto povinnost informaci odmítnout z důvodu její neexistence žalovanému nevznikla. Je tomu tak proto, že z obsahového hlediska nebyla žádost žalobce žádostí o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., ale žádostí o právní stanovisko, která pod režim zákona o informacích nespadá. Nebyl tedy důvod odmítat žádost o informace z důvodu její neexistence, neboť se žádost týkala dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o informacích. K tomuto názoru se kloní i judikatura správních soudů, konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.“ Totéž lze vyčíst z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo do zákona o

informacích včleněno ustanovení § 2 odst. 4: „Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.)“

37. Závěrem soud rekapituluje, že za právní základ pro nemožnost přítomnosti tlumočníka při odborné zkoušce považuje žalovaný již výše zmíněnou vyhlášku ministerstva a nařízení vlády. Naproti tomu žalobce zastává názor, že právní základ pro omezení práva na tlumočníka musí vycházet z právního předpisu se silou zákona či vyšší. Ačkoliv žalobce správně konstatuje, že takové právo lze omezit pouze zákonem, je nezbytné poznamenat, že v dané situaci (při skládání odborné zkoušky) právo na tlumočníka nevzniká, neboť se nejedná o správní řízení ve smyslu ust. § 9 a správní řád, ani Listina tak toto právo účastníkům zkoušky nepřiznává. Je tedy zcela zřejmé, že strany sporu mají na právo na tlumočníka při odborné zkoušce odlišný právní názor, který by jen stěží bylo možno řešit pouhým sdělením informace. Tím spíše z důvodu, že obě strany byly obeznámeny s těmito odlišnými názory (žalobce se tak dozvěděl z internetových stránek žalovaného a žalovanému byl nastíněn postoj žalobce v samotné žádosti). Vzhledem k formulaci žádosti o informace tak žalovaný přistoupil k výkladu jím zastávaného postupu, neboť z jejího textu nevyplývá, že by se žalobce domáhal pouze sdělení „zákonného ustanovení“, nýbrž jej zajímal „právní základ“ postupu žalovaného. Postup žalovaného nadto lze považovat za souladný s principem dobré správy, neboť po odmítnutí žádosti o informace vyšel žalobci vstříc a výkladové stanovisko nechal vytvořit a žalobci sdělit. V případě odmítnutí žádosti z důvodu neexistence požadované informace by se žalobci nedostalo odpovědi na jeho žádost, neboť by nedošlo k osvětlení právního základu pro postupování žalovaného v dané věci. S ohledem na výše uvedené se tak nelze ztotožnit ani s názorem žalobce, že přiznáním neexistence zákonného základu pro omezení práva na tlumočníka by se správní orgán „usvědčil“ z nesprávného úředního postupu.
38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu